

DEBBIE
HERBERT

NIE SÚ
AKO
MY

Ljndeni

Nie sú ako my

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisky.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Debbie Herbert
Nie sú ako my – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIE SÚ AKO MY

DEBBIE HERBERT

**NIE SÚ
AKO MY**

Ljndeni

Venujem, ako vždy, svojmu manželovi Timovi, ktorý vo mňa neúnavne verí a podporuje moje sny. Celé roky ma povzbudzuje a práve jeho prístup mi vždy pomohol, keď som sa zasekla alebo som nemala inšpiráciu. Ďakujem ti.

A svojmu otcovi, J. W. Gaineymu, ktorý je mojím najväčším fanúšikom a ospevuje ma každému, koho stretne na viac ako pár minút. Mnohokrát ďakujem.

Kapitola 1

JORI TRAHERNOVÁ

Máj 2006

Svit mesiaca prenikal cez borovice a tisovce a z ich konárov vytváral hrčovité zamotané tvary, ktoré svojimi temnými obrysami prebodávali postriebrenú tmú navôkol. Bzukot miliónoch múch mi v mysli odštartoval svetelnú show v štýle Disneyho Fantázie.

Môj zvláštny druh synestézie, vďaka ktorému dokážem vnímať zvuky vo farbách, má svoje výhody. Potláčané odtiene zelenej, modrej a žltej zrazu naraz vyprskli na čierne plátno. Bzučanie komárov sa zmenilo na zubaté hviezdičky a keď žaba hrdelne zakvákala svoju nôt, pred očami sa mi občas zjavil oblý stĺp.

No v tú noc moju pomyselnú oslavu zvukov a farieb rušilo isté podráždenie. A bolesť. Deacon Cormier, môj frajer, s ktorým som chodila posledných osemnásť mesiacov, sa vykašlal na naše stretnutie a ja som bola odhodlaná zistiť prečo.

Piatkové noci boli vyhradené na naše pravidelné rande v Broussardovom pavilóne spolu s mnohými ďalšími spolužiakmi z maturitného ročníka na okresnej strednej škole v Erie. Obom sa nám páčila živá zydeco kapela s rýchlymi pesničkami sprevádzanými akordeónom, drevenou valchou a gitarou. Keď ma Deacon vytiahol na drevený parket a začali sme spolu tancovať, všetka

moja hanblivosť a zdržanlivosť sa akoby vyparila preč. Popravde, ak to nazvem *tancovaním*, budem k nám priveľmi zhovievavá. Lepšie nás vystihnem, ak poviem, že sme len dupotali dookola s minimom pôvabu, no s o to väčším nadšením.

Brodila som sa cez močaristú vlhkú pôdu a vôbec som sa ne snažila zakryť hluk, čo vydávali moje čižmy, keď som stúpala po lámajúcich sa vetvičkách a šiškách pod mojimi nohami. Zaháňala som sa po konároch a úponkoch, čo sa zlomyseľne plazili nad očistenou cestičkou bez ohľadu na to, koľkokrát už Deaconov otec najal domácich, aby ju udržiavali zastrihnutú.

Tento les mal v sebe isté divoké odhodlanie, aké žiaden človek nebol schopný skrotiť. No keďže Louis Cormier nebol odtiaľto, našej krajine a jej temperamentu nerozumel. Pôvodní obyvatelia južnej Alabamy, vrátane mňa, vedeli, že sú len narušiteľmi a že to močariská zvrchovane vládnu nad nami, obyčajnými smrteľníkmi, a nie opačne.

„Dočerta,“ zanaďavala som, keď ma popínava wistéria poškriabala na líci a na krku. Nenamáhala som sa byť ticho. Veď prečo by som mala? Jediné, na čo som v ten večer myslela, bolo to, že sa potrebujem porozprávať s Deaconom.

Konečne sa predou mnou zjavili svetlá domu Cormierovcov, ligotavé ako vábivá rozprávková ríša, v ktorej sa dejú zázraky. Veľká konštrukcia z dreva, kameňa a skla žiarila, akoby v sebe ukrývala padlú hviezdu.

Nieko dnes večer doma bol.

Hoci sme boli s Deaconom spolu už dlho, ich dom ma stále neprestával udivovať. Domy našich rodičov nie sú od seba vzdialené ani štyristo metrov, no vznešenosť tejto stavby s bielymi múrami bola v ostrom kontraste k nášmu starému skromnému príbytku, takému malému, že som sa musela deliť o izbu s mamou. Pán Cormier ako prominentný advokát požadoval a aj dostával za svoje služby vysoký plat.

Stúpala som po drevenom schodisku smerom k širokej prednej verande. Keď som bola asi v polovici, po zátylku mi prebehli zi-

momriavky. Napriek žiare svetiel, čo sa rozlievala z nezatahnutých okien, bolo v dome až príliš ticho. Nepočula som zvuk televízora ani žiadne hlasy či rinčanie hrncov v kuchyni, alebo kroky na chodbe. Prečo by nechali všetky svetlá pozapínané, ak niekam odišli?

Takmer som počula, ako mi v uchu znie babkino ts. „Aké plytvanie,“ okomentovala by Mimi. U nás doma sme okamžite vypínali všetky svetlá, pokiaľ sa miestnosť nepoužívala. Čím menej sme platili za energie, tým viac sme mohli minúť na taký luxus ako napríklad oblečenie z obchodu.

Nakukla som cez okno do obývačky a zbadala som kôpku kníh, čo Deacon nechal nedbalo položené na rohovom stolíku. Vankúš ležal spadnutý na zemi vedľa sedačky. Pozrela som sa smerom doprava, kde som na kuchynskej linke zahliadla pár roztrúsených špinavých pohárov a tanierov. Tento drobný neporiadok kontrastoval s čerstvo uprataným interiérom domu, čo signalizovalo, že jeho obyvatelia sa spoliehali na to, že vždy tu bude niekto, kto za nimi ten chaos poupratuje.

Ten niekto bola zhodou okolností moja babka. Nechodila k nim upratovať každý deň, no každý piatok mala na starosti *hlbkové čistenie*, lebo Clotille Cormierová chcela svoj dom udržiavať žiarivo čistý a vždy pripravený pre ich mnohé návštevy. Hostia boli vždy očarení výhľadom na Magnóliovú zátoku, no kedykoľvek sa prechádzali po Bayou Enigme, so strachom kontrolovali zem pod svojimi nohami, či tam nezbadajú dákeho aligátora, hady a ďalšie nechutné tvory. Kým oni obdivovali jednoduchú krásu našej krajiny, ja som si predstavovala, ako sa v duchu tešia, kedy sa už vrátia do Mobile, Montgomery alebo bohvie odkiaľ to k nám prišli.

„Nechcú si predsa zašpiniť svoje značkové topánky od blata,“ zvykla Mimi počastovať hostí, čo neboli z nášho mesta. Jej nevraživé komentáre sa mi zdali trochu zvláštne, lebo strýko Buddy, jej brat, bol tiež poriadne bohatý. Spoločnosť so športovými chatkami a súkromnými rybačkami, ktorú založil pred tridsiatimi rokmi, prekonala aj tie najodvážnejšie očakávania. Louis Cormier bol

síce úspešný advokát, no na strýka Buddyho nemal – túto skutočnosť som musela Mimi často pripomínať.

Nechala som svoje nesúvislé myšlienky tak a hlasno som zaklopala na dvere. Deacon mal byť u mňa doma už pred vyše hodinou. Ak má dobrý dôvod na to, prečo sa na mňa vykašlal, ešte stále budeme môcť ísť a pár hodín si spolu zatancovať, kým sa budem musieť ponáhľať domov, aby som sa stihla vrátiť do svojej večierky.

„Choď bez neho,“ naliehala Mimi. „Bezočivosť bohatých ľudí,“ zamrmlala si popod nos. „Vždy sa všetko točí len okolo nich. Na nikoho iného neberú ohľad.“

Nenechala som sa vyviesť z konceptu a jej komentár som jednoducho hodila za hlavu. Deacon nebol žiadne namyslené zbohatlícke decko. Páčili sa mi aj jeho rodičia, hoci tu ich nikto nevedel ani vystáť. Louisa Cormiera vo všeobecnosti nenávideli preto, lebo vraj málo platil ľuďom, čo sa mu starali o dom a záhradu, a pre jeho okázalý životný štýl. Clotille Cormierovú zas nazývali „diletantskou klebetnicou“.

Nie sú ako my, mračili sa a šepkali si ľudia v Bayou Enigme cez tesno zovreté pery.

Nikto mi na zaklopanie neodpovedal. Zvnútra neprichádzal žiaden zvuk ponáhľajúcich sa nôh, ani žiaden známy hlas nezakričal: „Už idem.“

Ovládol ma nepríjemný pocit, až mi zovrelo žalúdok.

Prešla som k oknám, čo sa tiahli od podlahy až po strop gigantickej obývačky. Vnútri nebolo nikoho. Bol to jeden z mála víkendov, keď nemali ohlásené žiadne návštevy. Mimi bola u nich ráno poupratovať asi na dve hodiny a potom ju poslali domov. Samozrejme, že sa sťažovala na skrátený pracovný čas, čo pre nás znamenalo ešte menej peňazí.

Je možné, že sa všetci traja Cormierovci z nejakého dôvodu rozhodli odcestovať do svojho domu v Mobile? Možno mal Deacon otec v meste nejaké neodkladné povinnosti a poprosil svoju ženu a syna, aby išli s ním. Odkedy ich poznám, zopárkrát sa to už naozaj stalo.

No prečo by nechali svietiť všetky svetlá? Možno len nepočuli moje klopanie. Odkráčala som nazad ku vchodovým dverám a zazvonila. Melódia zvončeka sa bezútešne ozývala celým domom. Nos som mala rozpleštený na sklenej tabuli vedľa vchodových dverí a krk som ňaťahovala raz doprava raz doľava, či náhodou nezaľhadnem niekoho na chodbe alebo v kuchyni.

„Hej,“ zakričala som a opäť som hlasno zaklopala na dvere. „To som ja, Jori. Je niekto doma?“

Žiadna odpoveď neprichádzala.

Opatrne som skúsila zámok. Guľa na dverách sa pekne otočila a spravila „klik“. Keď som otvárala ťažké drevené dvere, zaškrípali tak hlasno, ako keď duní hrom. Nakukla som dovnútra. „Je tu niekto?“ Zakričala som znova.

Prestrčila som cez pootvorené dvere aj ramená, zhlboka sa nadýchla a váhavo som vošla dnu. Poznali ma a mali ma radi. Určite im to nebude prekážať.

V nose ma poštekľila neodolateľná vôňa pečeného kurata – to môže znamenať jediné, buď boli doma, alebo len pred chvíľkou odišli. Vôňu večere podfarbovala slabučká stopa po akomsi dezinfekčnom prostriedku. Neprestávala som volať „Haló?“ a „Je niekto doma?“, zatiaľ čo som pomaly kráčala zo vstupnej haly do najbližšej miestnosti.

Na konferenčnom stolíku stáli dva poloprázdne poháre ľadového čaju, jeden z nich obrúbený rubínovým rúžom pani Cormierovej. S nervami v koncoch som vošla do kuchyne a zbadala som stôl pripravený pre troch. Žiarivé čerešňovo-červené tanierne na zlatých podnosoch, poháre s roztopeným ľadom a misu zeleného šalátu, ktorý už začal vädnúť. Hrniec so zemiakmi trónil na granitovej kuchynskej linke. Opatrne som sa ho dotkla. Bol studený. Otvorila som rúru a objavila som v nej mierne spečené grilované kura; teplota bola znížená na minimum. Vypla som ju, lebo som nechcela, aby im večera úplne zhorela. Niekto im musel súrne zavolať a oni napochytre odišli s tým, že sa určite rýchlo vrátia.

Moje podráždenie sa zmenilo na obavy. Stalo sa niečo Deaconovmu otcovi? Utekali s mamou do nemocnice v Mobile, kde ležal zranený alebo chorý? Ale prečo mi Deacon nedvihál? Zabudol si zobrať so sebou mobil?

A kedy sa vrátia? Nemohla som si pomôcť – predstavila som si svoje maturitné šaty ako visia z vnútornej strany dverí mojej izby. Nádherné šaty pod kolená broskyňovej farby ma stáli celotýždňovú výplatu, čo som zarobila ako pokladníčka vo Winn-Dixie. Platí ešte vôbec, že spolu ideme zajtra večer na stužkovú?

Vytiahla som svoj lacný vyklápací mobil a vyťukala jeho číslo. Rovnako ako predtým ma presmerovalo rovno do odkazovej schránky. Musí mať vybitú baterku, je to jasné. Znovu som mu poslala správu:

Som u vás doma. Kde si? Vypla som rúru. Zavolaj mi.

Kráčala som po vyleštených orechových podlahách ku klenutým oknám, čo boli otočené do zadnej časti pozemku smerom k príjazdovej ceste. Grand Prix pani Cormierovej stálo tam, rovnako ako Deaconov čierny Mustang. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Neboli predsa v dome – či áno?

Potlačila som tú hrôzu, čo mi zvierala žalúdok, a pomaly som vykročila ku schodisku. Opäť som na nich zavolała, no odpoveď som nedostala. To ticho bolo priam diabolské, dusilo ma a ťažilo. Pomaly som kráčala hore a schody podou mnou vŕzgali. Hneď na vrchu schodiska som skontrolovala Deaconovu izbu – bola nedotknutá. Posteľ mal úhľadne upravenú a všetko vyzeralo tak ako vždy. Na ceste z izby som zastala a pomaly sa otočila späť. Niečo tu nesedelo. Prebehla som očami po izbe a zastavila pri jeho stole. Deaconov laptop tu nebol. Zobral si ho so sebou?

Vyšla som, a prechádzajúc popri hosťovských izbách, som letmo nazrela aj do manželskej spálne. Ani tu sa nič nevymykalo normálu. Trochu sa mi ulavilo. Čo som vlastne čakala? Krvavé telá? Asi som už videla priveľa kriminálok založených na skutočných udalostiach. Zišla som dolu schodmi a znova pozrela na svoj mŕkvy mobil.

Museli teda odísť autom pána Cormiera. Možno po tom, ako prišiel domov, im niekto zavolať, že dáky príbuzný ochorel a naráchlo odišli. Deacon mi nestihol dať vedieť, lebo mal vybitú baterku. V tomto bol naozaj hrozný, vždy si mobil zabudol nabiť.

Hej, takto nejako to asi muselo byť. Kým sa skončí tancovačka, Deacon mi zavolá a vysvetlí, čo sa vlastne stalo. Absolútne nič strašné.

Tak či tak... niečo tu nehralo. Naháňalo mi to tu husiu kožu. Všetko to jedlo položené len tak na stole. Naozaj si pani Cormierová nenašla päť minút na to, aby aspoň odložila jedlo do chladničky, kým odišli?

Urobím dnes teda dobrý skutok a odpracem kura aj zemiaky. Podarilo sa mi to až na niekoľký pokus, no nakoniec som našla plastovú fóliu, prikryla som ňou šalát aj zemiaky a dala som ich do chladničky. Keď som skončila, ešte raz som očami preletela po kuchyni. S čím by som im ešte mohla pomôcť?

Prešla som späť do obývačky a poobzerala som sa dookola. Nebolo tu nič zvláštne. Už som bola na odchode, keď som zrazu zbadala odlesk niečoho ligotavého na konferenčnom stolíku. To som si predtým vôbec nevšímala. Zohla som sa, nech na to lepšie vidím.

Vedľa kôpky časopisov ležal pohodený malý celofánový balíček. Opatrne som ho zdvihla a zalapala som po dychu, keď som si uvedomila, čo to držím v rukách. Keď som ho odbaľovala, celofán vydával šušťavý zvuk, čo spôsobilo, že mi v mysli začali tancovať ružové hviezdičky. Ruža broskyňovej farby sa vynímala medzi bielymi klinčekmi a marhuľovo sfarbenú stuhu lemovali drobné karafiáty. Pohládila som jemné ružové lupene, zdvihla som si ju k nosu a zhlboka som sa nadýchla. Jej vôňa ma aspoň na chvíľu upokojila.

Deacon mi na stužkovú kúpil kvietok na zápästie. Po tvári sa mi na moment rozlial prihlúply úsmev, no potom vír mojich myšlienok opäť pohltili obavy. Prečo bol kvietok na stole? Mal by byť predsa v chladničke, aby vydržal čerstvý do stužkovej. Pohľadom som opäť dôkladne prechádzala po izbe a hľadala som čo-

koľvek, čo tam nesedelo alebo bolo inak. Všetko bolo bez jedinej špinky vrátane podláh. Okrem... pár malých chumáčov niečoho bieleho schovaných pod sedačkou. Neviem si vysvetliť, aká sila ma viedla, no spustila som sa vedľa sedačky na všetky štyri a pozrela som sa zblízka.

Bola to vetvička bielych karafiátov poprúkaná jasnými červenými bodkami.

Ako sa tam dostala? A čo boli tie bodky? Vystrela som ruku a končekom prsta som sa dotkla červenej bodky. Na pocit bola mokrá a lepkavá. Odtiahla som ruku a uprene som hľadela na kvapku krvi rozmazanú na mojom prste. Pichol sa Deacon omylom špendlíkom na kvietku a kytička mu vypadla z ruky?

A kde dočerta je?

Kapitola 2

JORI

O trinásť rokov neskôr

„Tu ho máme,“ povedala Dana a štuchla ma lakťom do boku. Boli sme zablokované pri stole v Broussardovom pavilóne, kde dav divel každou minútou viac a viac. Prísť sem bol možno predsa len dobrý nápad, príjemná zmena v porovnaní so stresom, čo som zažívala, keď som sa minulý týždeň vrátila domov. Miesto priam bzučalo útulnou pohostinnosťou – slúžilo ako prístrešok pred prichádzajúcou búrkou, ktorá bola zatiaľ len šepotom vetra, čo ohýbal borovice a ibišteky.

Musela som jej priam zakričať do ucha. „Tu máme *koho?*“ spýtala som sa.

Hlavou ukázala na stôl na opačnej strane od nás. „Raya Stricklanda.“

Cez jemnú hmlu po dvoch vypitých koktailoch Bloody Mary som si uvedomila, že to meno mi znie povedome, no nevedela som si ho nijako bližšie zaradiť okrem toho, že vo mne spôsobilo neidentifikovateľné znepokojenie. Bol to signál, že to nie je *dobrý* človek, no konkrétne detaily, čo sa mi s jeho menom spájali, zostali rozmazané. Zvrástila som čelo a úporne som sa snažila vyslobodiť z alkoholického oparu, zatiaľ čo moja kamarátka pokračovala.

„Raymond Strickland,“ zopakovala a pritom nahlas vyslovila každú jednu slabiku, akoby sa rozprávala s hlúpučkým dieťaťom. Jej hlas mi v mysli vytváral zelené šípy, čo neškodne šumeli po čiernom horizonte. „Je to predsa chlap, čo zavraždil tvojho bratranca.“

Klik. Vybuchla explózia spomienok z minulosti. Jeho meno som roky nepočula. „Pustili ho z väzenia?“

„Vo februári.“ Neveriacky sa na mňa pozrela. „Tvoja rodina ti nič nepovedala?“

„Nikdy sa o ňom ani o tej vražde nerozprávame. Je to už pradávná história.“

V Daniných očiach sa zjavil slabý náznak výčitiek. Rýchlo začala popíjať svoje pivo, aby to zakryla, no poznali sme sa už od škôlky a preto predou mnou nemohla nič utajiť. Hoci sme sa trochu odcudzili, odkedy som pred rokmi z mesta odišla, vždy sme sa stretli, keď som prišla domov na návštevu, aby sme sa trochu porozprávali.

„Však ja som Jacksona ani nepoznala,“ povedala som na svoju obranu. „Bol to môj bratranec z druhého kolena a mala som len dva roky, keď ho zavraždili.“

„Aj tak. Rodina je rodina. Moji? Tí by nás aj nasilu pozbie-rali a vymýšľali by ľstivé plány, ktorými by Rayovi urobili zo života peklo.“

„Fajn pre vás,“ nevedela som si celkom odpustiť svoj mrzutý tón. Nikto ma nemusí poučovať o veciach, čo sa týkajú oddanos-ty mojej rodine. Ak by mi nebola vstěpovaná už od útleho det-stva, nikdy by som sa pred dvoma týždňami do Bayou Enigmy nebola vrátila.

Dana ma potľapkala po ruke. „Nemyslela som to tak, že ťa idem kritizovať. Nikdy si svojho bratranca nepoznala. A podľa toho, čo sa o Jacksonovi Ensleyom rozprávalo...“

Zamračila som sa, lebo sa mi jej narážka nepozdávala. „Chceš tým povedať, že si zaslúžil zomrieť? Počula som všetky povedačky o tom, čo za biednu existenciu a odpadlíka Jackson bol. Ale, Dana – hovoríme tu predsa o šestnástročnom dieťati.“

Zdvihla ruku. „Máš pravdu. Prepáč. Čím som staršia, tým viac si uvedomujem, že šesťnásť rokov je naozaj nízky vek. Kto vie? Možno len prechádzal cez ťažkú pubertu a potom by sa jeho život začal uberať tým správnym smerom. Stal by sa rešpektovateľným a poctivým občanom.“

Snažila som sa ignorovať pochybovačný tón v jej hlase, keď o ňom rozprávala. Nechcelo sa mi rozčuľovať nad starým zločinom spáchaným na mojom príbuznom, ktorého som nikdy nepoznala. Možno som bezcitná, no teraz som už toho mala na sebe naloženého viac než dosť.

Bola som celkom spokojná so svojím prevažne samotárskym životom, ktorý som viedla v Mobile. Odkedy som nechala svoju prácu v štátnej správe a začala som pracovať na voľnej nohe ako eventová manažérka rôznych udalostí, väčšinu času som trávila zalezená vo svojom byte prilepená na počítač a odhodlaná rozbehnúť svoj nový biznis. Tých zopárkrát, čo som sem prišla pozrieť babku a svojho mladšieho brata, Zacha, som sa snažila potláčať nepríjemné pocity. Áno, Mimi už zabúdala trochu viac, ako sa mi páčilo. No nestávalo sa to náhodou s pribúdajúcimi rokmi všetkým? Problém bol však v tom, že Mimi bola Zachova jediná opatrovníčka a jeho autizmus bol na konci hodnotového spektra.

Minulotýždňový telefonát zo sociálnych služieb ma prebral zo zimného spánku. Zach neprišiel do školy ako zvyčajne a ustarostená riaditeľka prišla k Mimi domov, aby zistila prečo. Zach bol sám doma, v poriadku a pozeral televízor. Mimi sa prihnala po dvadsiatich minútach so zmäteným výrazom v tvári. Ukázalo sa, že v to ráno vyšla pripraviť plný smetný kôš na koniec príjazdovej cesty, pár minút sa rozprávala so susedou a potom ju zrejme niečo zmiatlo a chodila hore-dolu po ceste, až kým si nespomenula, ktorý dom je jej.

A tak som tu. Nazad v meste. Snažím sa prísť na to, čo mám dočerta urobiť, aby som pochopila Mimin zdravotný stav a vedela jej adekvátne pomôcť a zároveň sa postarať o to, aby bol Zach v bezpečí.

Snažila som sa zahnať svoje starosti čo najlepšie, ako som vedela. Dnes to mal byť predsa zábavný večer s dlhoročnou kamarátkou. Posledná vec, čo som potrebovala, boli ďalšie problémy. Napriek tomu som nemohla odolať a kútikom oka som sa naňho pozrela – na otrhaného muža, čo sám popíjal pivo. Hlavu mal sklonenú a bol plne sústredený na pohár, čo držal v rukách. Vlasy napevno začesané do konského chvosta mal už riadne prešedivené. Oblečené mal čisté no vyblednuté tričko a rifle. „Prekvapuje ma, že po tom, čo ho prepustili, sa vrátil do Bayou,“ vyhlásila som.

„Nevrátil sa. Prišiel pred pár dňami len na pohreb svojej mamy. Predpokladám, že čoskoro odíde. Neviem už o ničom, čo by ho k tomuto miestu viazalo.“

„Dobre. Nechcela by som, aby ho teta Tressie náhodou stretla. Teda niežeby som tomu dávala nejaké veľké šance. Z domova pre seniorov vychádza len raz do mesiaca, keď ide ku kaderníčke.“

Odkedy mi ho Dana ukázala, všimla som si, že aj ostatní zákazníci po ňom potajomky poškľučujú. Ray vyzeral tak, akoby mu to bolo jedno – alebo sa naschvál vyhýbal očnému kontaktu tým, že držal hlavu stále dolu.

„Vyzerá starší, ako zrejme v skutočnosti je,“ povedala som a kývla čašníčke, aby mi priniesla ďalšiu Bloody Mary. Vrava zákazníkov zmiešaná s hudbou vyhrávajúcou z reproduktorov na parkete a s ťukaním biliardových gúľ v zadnej časti mi v mysli vytvárali pravidelné bubnovanie farieb, čo sa vírili a menili na škaredé čierne frkance a škrvny. K tomu sa ešte pridalo aj niekoľko pohárov Bloody Mary a kakofónia bola kompletná. „Ak by ho Strickland nezavraždil, môj bratranec by mal teraz okolo štyridsiatky.“

„Ray bol len o pár rokov starší od Jacksona. Život vo väzení sa na ľuďoch poriadne podpíše,“ súhlasila so mnou Dana.

„Bože. Hádala by som mu aspoň päťdesiat.“ Z toho všetkého hľuku ma začali bolieť spánky a musela som si ich pošúčať.

„Bolí ťa niečo?“ spýtala sa Dana.

Hoci sme si veľmi blízke, Dana nevedela ani polovicu z toho, čo sa v mojej mysli odohráva. Vedela len o mojej citlivosti na zvuky, ktorá mi môže občas spôsobiť bolesti hlavy.

„Myslela som si, že budeš v poriadku, keďže dnes nehrá žiadna živá kapela.“

„S hudbou to nemá nič spoločné. Ide o všetky tie hlasy ľudí v pozadí.“

„Chceš liek od bolesti?“ Dana sa pohrabala vo svojej kabelke a vytiahla škatulku. „Vždy mám jednu po ruke. Chrbát ma začne bolieť zakaždým, keď to najmenej čakám.“

Nadvihla som obočie, lebo som si spomenula na jej reputáciu na strednej škole, keď experimentovala s drogami – hoci predtým nikdy nič neskúšala. Vedela, čo si o drogách myslím. Počula som, že pred pár rokmi bola na liečení, no keďže sa mi s tým sama nezdôverila, ja som to nespomínala. Moja filozofia bola taká, že ak niekto chce, aby ste o ňom vedeli niečo osobné, povie vám to sám.

„Nie, ďakujem. Pred dvadsiatimi minútami som si kúpila nejaké voľne predajné tabletky. Čoskoro by mali začať účinkovať.“

Dana pokrčila plecami a vrátila lieky späť do kabelky. „Keď myslíš.“

Pozornosť som obrátila nazad na Raya Stricklanda a predstavovala som si, ako tenké prsty, čo teraz zvierali pohár piva, raz držali zbraň a stlačili spúšť, ktorá sa stala Jacksonovi osudnou. Pomyšlela som si na svoju tetu, ktorá kvôli tomu predčasne odišla do domova dôchodcov. Bolo to, akoby jej myseľ a telo postupne opustili realitu, v ktorej jej zavraždili syna. Muž od nej odišiel a ona sedela sama v malom dome deň čo deň, ponorená do svojho zármutku. Odkedy si pamätám, ako sme s Mimi chodievali na pravidelné návštevy k tete Tressie, bola to krehká žena s očami večne červenými od plaču, ktorá vždy vyzerala, akoby zmätene hľadela niekam do dialky.

Raz som spravila tú osudovú chybu, že som sa zatúlala do Jacksonovej starej izby, kde zostalo všetko tak, ako to tam nechal. No

namiesto toho, aby bolo všetko zaprášené a izba smrdela zatuchlinou, sa všade vznášala vôňa citrónového čistiaceho prostriedku a všetky povrchy sa ligotali neprirodzenou a neobývanou čistosťou. Svätyňa pre jej mŕtveho syna. Teta Tressie sa prebrala zo svojho hmlistého a pasívneho správania a vrieskajúc utekala cez celý dom, aby ma mohla schmatnúť za ramená a navrešťať na mňa, aby som zmizla z Jacksonovej izby a už nikdy sa k nej nepribližovala. Ako dieťa som sa jej potom potajomky neuveriteľne bála a vždy som si predstavovala, ako sa preberá z apatie a znivočená smútkom je pripravená sa na mňa kedykoľvek vrhnúť. Ako som dospievala, začala som si uvedomovať, že je to len veľmi nešťastná žena, ktorá nemá v úmysle niekomu ublížovať.

Stisla som pery do úzkej čiarky. Toto je muž, čo jej spôsobil takú strašnú bolesť. Čašníčka mi priniesla koktail. Odpila som si poriadne veľký hlt a hlasno som tresla pohár o drevený stôl. „Nemá tu čo hľadať,“ povedala som nepriateľsky. Vstala som a vyklzla od stola s očami upretými na Raya.

Dana ma zhrabla za lem trička. „Čo to robíš? Sadni si hneď nazad,“ prosebne na mňa zasyčala.

No ja som bola posilnená alkoholom a pokryteckým odhodlaním povedať tomuto mužovi, ako veľmi ublížil mojej rodine. Poľahky som sa vyvliekla z Daninho zovretia a obišla som tých pár stolov, čo ma od Raya delilo.

„Jori!“ niekoľkokrát na mňa zavolala. Ľudia zdvihli oči od svojich drinkov a tanierov s jedlom, lebo zaňuchali problémy. Jedine Ray nie. Ten chlap vyzeral, že sa ho prichádzajúca katastrofa vôbec nedotýka. Sadla som si k nemu za stôl a až vtedy prudko zdvihol hlavu.

„Čo chceš?“ spýtal sa ma kyslo. Jeho hlas mal farbu fialovo-čiernej modriny či búrkových oblakov sprevádzaných kvílením vetra. Odtiene neboli príliš jasné, lebo som sa s ním nikdy predtým nestretla. Čím dlhšie som niekoho poznala, tým výraznejšie a charakteristickejšie boli pre mňa farby a tvary jeho hlasu.

Zamračil sa a odhalil tak čiary okolo úst, ktoré prezrádzali tuhého fajčiara. Oči sa mu zúžili a podozrievalo na mňa hľadel. „Pijem a starám sa o seba. Nikomu neprekážam.“

„Už len tvoja prítomnosť mi prekáža,“ ironicky som mu odvrkla.

„Kto, dočerta, si?“

„Jori Trahernová.“

V jeho tvrdom pohľade som nezbadala ani náznak poznania. Moje meno mu nič nehovorilo.

„Sesternica Jacksona Ensleyho.“

Šklblo mu pravým okom, zdvihol ruku a tým prerušil náš očný kontakt. „Obsluha!“ zavolal a mávajúc hľadal v dave čašníčku.

„Správne,“ pohrdavo som odvrkla. „Len ma ignoruj, ty zbabelec.“

„Nie som žiadny zbabelec.“

„Zbabelec a vrah,“ zopakovala som. „Môjho bratranca si zastrelil od chrbta.“

„Ja som to nebol.“

Odvrkla som. Bola by som oveľa viac ohromená, keby sa priznal k tomu, čo urobil, a cítil by aspoň trochu ľútosti. „A navyše si aj klamár.“

„Bol to môj kamarát. Nezabil som ho!“ Zvýšil hlas a ja som mala pred očami stále viac a viac limetkovo zelených štvorčekov. Ostatní zákazníci sa už viac nevenovali svojim nápojom, ale otvorene nás sledovali. O oktávu stíšil hlas a na rozbrázdnený stôl si položil ruky zaťaté v päst. „Vyzerá to tak, že nikto v tomto mizer-nom meste mi nikdy nebude veriť.“

Ak si myslel, že ma týmto výbuchom zastraší, veľmi sa mýlil. Pri jeho hlasnom rozhorčení sa mi len zdvihol tlak. „No dôkazy hovoria proti tebe,“ pripomenula som mu. Hlas sa mi triasol od hnevu, bol ako červená horúčava mihotajúca sa nad rozpáleným betónom.

„To hovno na mňa našili. Jackson bol môj kamarát. Nemal som s ním žiaden problém.“

Jeho obrana narážala na to málo, čo mi moja rodina o vražde povedala. Bola to jedna z tých tichých tragédií, o ktorej nikto nehovoril rád, no ktorá nás prenasledovala ako tieň napriek našim najlepším snahám zabudnúť na minulosť. „Parták v drogách, ktorý ti dlhoval peniaze, tak som to aspoň počula ja,“ hádala som sa. „Bol si malomestský díler, čo v malom predával svojim kamošom. Keď ťa prišla zobrať polícia, našli ťa s vreckami trávy a tabletkami. Tvoje odtlačky boli všade po cigaretových ohorkoch v Jacksonovom aute. A to ani nespomínam tvoj sveter nasiaknutý čerstvou Jacksonovou krvou.“

Na vystupujúcich lícných kostiach sa mu objavil tvrdý výraz a pokrčil svojím skostnateným plecom. Oči mi zabľúdili k tetovaniu ostnatého drôtu, čo mu obkolesovalo celé pravé rameno. Súdiac podľa chaotických čiar a popolavej farby, spravil mu to v base nejaký umelecký spoluväzeň s minimom talentu. „Našili to na mňa,“ trval na svojom a ústa sa mu skrivilili do mrzutej trucovitej grimasy ako dieťaťu. „Niekto sa mi vlámал do auta a tie veci mi ukradol.“

„Jasnééé,“ naschvál som to slovo vyslovila čo najpomalšie. „Len to na teba hodili. Nehovoria to náhodou všetci zločinci?“

„Neurobil som to. Jackson mal veľa nepriateľov. Mnohým ľuďom padlo vhod, že je mŕtvy.“

Pomrvila som sa na svojej stoličke. Toto bola zrejme prvá pravdivá vec, ktorú Ray vyslovil. Aj po rokoch som o Jacksonovi kde tu začula rôzne chýry. Zakaždým som si všimla spôsob, akým sa na seba strýko Buddy a Mimi pozerali, keď som im povedala, že som počula reči o svojom bratrancovi, a spýtala som sa ich, či je pravda, že Jackson bol zlý človek. Kedykoľvek sa za tie roky niekto zmienil o Jacksonovi, v očiach sa im mihol tieň a okamžite zmenili tému.

„Bol som v zlom čase na zlom mieste,“ nedal sa Ray. „Toto mestečko ukrýva veľa škaredých tajomstiev. Ak patíš k tým chudobnejším, nemáš šancu. Ty si ten, na ktorého hodia všetku špinu.“ Vystrúhal kyslý úsmev a krútil pivom v pohári. „Aspoň som

nažive. Ľudia tu občas zvyknú bez stopy zmiznúť. No aspoň aligátory netrpia hladom.“

Zhlboka som sa nadýchla a ostrá bolesť mi preťala hrud'. *Deacon*. Stačilo, že som v mysli vyslovila jeho meno, a už sa mi pred očami mihali fialové vlny s bielou penou na hrebeňoch. Naklonila som sa bližšie k Rayovi. „Čo to vravíš? Myslíš tým Cormierovcov?“

Potajomky sa narýchlo poobzeral okolo seba, akoby oľutoval slová, čo mu práve vykĺzli z úst.

„Hovor,“ tlačila som naňho a hlas sa mi zvyšoval. „Vieš niečo o ich zmiznutí alebo nie?“

„Možno. A možno aj nie.“

Aspoň aligátory netrpia hladom. Jeho slová vo mne pulzovali a bubnovali do rytmu môjho zúfalstva. *To sa predsa môjmu Deaconovi nemohlo stať*. Nemohol ho stretnúť taký brutálny a krutý osud. Zhrabla som Raya za predlaktie. „Ak niečo vieš, povedz mi o tom.“

Striasol sa ma a stiahol sa späť za stôl. „Ne-do-tý-kaj sa ma,“ zavrčal.

Do tváre sa mi nahrnula krv. Tento muž nemohol o nich nič vedieť, nežil predsa v Bayou už niekoľko rokov. Jeho narážka na Cormierovcov bola len ďalšia z teórií, akých som už v minulosti počula tucty. Zmizli bez stopy v ten deň, čo som ja vošla do ich opusteného domu. Stále ma prenasledoval pohľad na prázdne taniere na stole, napoly spečené kura v rúre a kúsky zabudnutého maturitného kvietka pod sedačkou.

Každý prišiel s vlastným názorom: Cormierovci boli stále nažive a len opustili krajinu, aby sa vyhli právnym problémom. Cormierovcov zavraždila mafia, lebo pán Cormier mal styky s podsvetím. Cormierovcov videli na pláži v Mexiku, ako si užívajú luxusný život a nakradnuté peniaze. Teórie boli z roka na rok neveriteľnejšie.

Konečne sa mi vrátil hlas. „Myslím si, že veľa voľného času v base spôsobilo, že máš až príliš bujnú fantáziu.“

„Voľného času?“ zafučal. „V base ťa vyžmýkajú ako citrón. Cez deň som osem hodín drel v kuchyni a v noci som umýval podlahy.“

„Nečakaj odo mňa lútosť. Zničil si mojej tete život. Po tom, čo Jackson zomrel, stratila kontakt s realitou, manžel ju opustil a odišiel z mesta. Len aby si vedel.“

Ray zdvihol pohár a odpil si poriadny dúšok, pričom mu jabĺčko poskakovalo hore-dolu. „Všetci máme svoje problémy. Môj život tiež nie je prechádzka ružovou záhradou, slečna. Svoj trest som si odsedel. Už si skončila s tými útokmi?“

Naklonila som hlavu nabok a študovala som jeho tvrdý výraz v tvári. Čo som dúfala, že rozhovorom s týmto človekom dosiahnem? To, že tetin život bol navždy poznačený, ho už ani nemohlo menej trápiť. Muselo to byť alkoholom, že mi zrazu tak záležalo na tom, aby si Ray uvedomil, čo tou dávnou vraždou spôsobil. Už som mu povedala všetko, čo som mu povedať chcela. Nemali sme už o čom diskutovať okrem: „Kedy odchádzaš?“

Nadvihol svoje tenké, už trocha prešedivené obočie.

„Bola by som veľmi nerada, ak by ťa moja teta náhodou stretla.“

„Znovu opakujem, nič ťa do toho nie je, no ak to potrebuješ vedieť, o deň-dva odchádzam. Čaká ma tu ešte jeden súkromný biznis, ktorý by ma mal pekne zabezpečiť, kým sa postavím opäť na nohy.“ Prešibane na mňa pozrel a na bledej tvári sa mu usadil lišiacky výraz. Ani chvíľu som nepochybovala o tom, že ten biznis je niečo nelegálne.

„Teraz, keď už mama nežije a pochovali sme ju, nemám ani jeden jediný dôvod na to, aby som sa do tejto peknej diery niekedy vrátil,“ pokračoval.

„Výborne.“ Teplo mi zalialo tvár. „Teda nie to, že tvoja mama nežije,“ ubezpečila som ho rýchlo, hoci som tomuto lúzrovi nemusela vôbec nič vysvetľovať. No celý môj život do mňa vstúpili slušnosť a nevedela som byť k nemu totálne odporná. „Dobre že odchádzaš, tak som to myslela.“

To, čo som mu povedať chcela, som povedala, tak som sa zdvihla na odchod. V tom sa skupinka štyroch mužov vybrala smerom k nášmu stolu. Zvýšené hlasy zrejme pritiahli pozornosť barových bitkárov. Za posledné roky som ich tu videla veľakrát. Vždy sa pripití

potkýnali naokolo a urážali sa už pri najmenej provokácii. No nashťastie sa zdržiavali hlavne v zadnej časti, kde bol biliardový stôl, a tak som sa im mohla vždy poľahky vyhnúť. No dnes nie. Dnes zaňuchali svoju príležitosť. Z očí im zostali len nevráživé úzke štrbiny a jeden z nich hrozivo plesol biliardovým tágom po svojej otvorenej dlani.

„Ray Strickland,“ zavrčal ich vodca. Tenké ústa sa mu zúžili do prísnej čiarky. „Neverím, že si mal odvahu sa tu vôbec ukázať.“

Ray obopol pohár oboma rukami, mozolnaté hánky mu zbeleli a odhalili vytetované kríže na každom kĺbe. „Nikom tu neprekážam.“

Zrazu sa pri mne objavila Dana. „*Podme*,“ zašepkala mi do ucha už s rukou na mojom pleci.

„Obťažuje ťa?“ spýtal sa ma jeden z mužov. Hneď som si uvedomila, že tohto poznám. Bol to Eddie Yaeger. Bol v škole pár ročníkov nado mnou a vždy musel chodiť k riaditeľke na koberček, lebo sa buď pobil, alebo niečo vyvedol.

„Nie. Ďakujem, Eddie. Môžete sa vrátiť k hre.“ Postavila som sa na svoje mierne roztrásené nohy. Strickland sa mi hnusil za to, čo urobil mojej rodine, no ak mám byť férová, bola som to ja, čo za ním prišla prvá. On ma ani nepoznal. Nemala som chuť byť svedkom nejakej barovej bitky, hlavne ak by mala byť nespravodlivá. Určite sa Ray vo väzení naučil zopár šikovných ťahov, ako sa brániť, no dnešná presila štyroch na jedného by znamenala poriadny výprask, a to som radšej nechcela vidieť.

„Načo si sem vôbec chodil, Ray?“ opýtal sa ich vedúci, lebo očividne sa nechcel len tak vzdať. „Toto je miesto pre slušných ľudí. Väzni sem nesmú.“

„Už nie som žiaden väzeň.“ Rayov tón bol agresívny a svaly na ramenách sa mu napli, akoby sa už pripravoval na súboj.

Muži sa priblížili k okrajom stola, vytvorili akýsi polkruh a zahatali mu cestu. Všade vôkol nás zahrnotali stoličky, keď sa osatní hostia, cítiac problém, ponáhľali do bezpečnej vzdialenosti od epicentra blížiacej sa bitky. Dana ma pevnejšie zovrela okolo ramena a začala ma ťahať preč. „*Podme*.“

Nemohla som nechať Raya napospas takémuto osudu. Nema-
la som k nemu chodiť. Bola to všetko moja vina.

„Bol práve na odchode,“ ponúkla som mu svoju pomoc, uka-
zujúc na jeho takmer prázdny pohár na stole. „Nie je tak, Ray?“
spýtala som sa a pohľadom som ho prosila, nech sa ladne vyhne
nebezpečenstvu.

Zaťal sa a sánka sa mu vysunula dopredu. „Nejdem nikam,
kým sám nebudem chcieť.“

Tvrdohlavý hlupák. Vycúvala som teda zo scény, ktorej sa už
zrejme nedalo vyhnúť.

Eddie sa otočil k vodcovi ich skupinky. „Ray nám za to nesto-
jí, Tommy. Poďme.“

No chlap, čo stál k nemu najbližšie, schmatol Raya za biceps.
„Ihneď odíď,“ pohrozil mu.

„Lebo čo?“

„Lebo ti nakopem riť.“

„Nechcem žiadne problémy. Okamžite ma pusti. Druhýkrát
to neopakujem.“

Namiesto toho, aby mu dal pokoj, chňapol chlap Raya za ra-
meno.

Ray zdvihol svoj pohár a to, čo zvýšilo z jeho piva, chrstol mu-
žovi do tváre. Zlatá lepkavá tekutina mu stekala do očí a zanecha-
la stopy na jeho strnisku.

V miestnosti zavládlo hrobové ticho. Všetci si uvedomili, čo
tento zlomok sekundy absolútneho ticha znamená: bol to signál
blížiacej sa katastrofy.

V jednom momente sedel Ray za stolom a v ďalšom už stál
na rovných nohách a s ľahkosťou sa zbavil mužovho zovre-
tia. Útočník vrazil Rayovi do hrude. Ray mu neostal nič dlžný
a chlap preletel až k najbližšiemu stolu. Stôl sa prevrátil a taniere
s jedlom spolu s pivovými pohármi s rinčaním dopadli na ka-
mennú dlažbu. Niekde pri nás vykrikla žena. Horúca tekutina
mi popálila pravé stehno a kúsky ryže a krabieho mäsa mi skon-
čili na džínsoch.

Zvyšných troch mužov to vyburcovalo k útoku. Eddie zaútočil svojím biliardovým tágom na Rayovu hlavu, no Ray ho stihol schmatnúť, skôr ako sa ho dotklo, a zlomil ho napoly. Teraz držal zlomené kusy palice v oboch rukách, akoby to bola nejaká zbraň. Tommy sa vrhol Rayovým smerom, no schytil poriadny úder po hlave. Škaredo to zaprašalo a ten zvuk spôsobil, že mi v mysli vybuchla explózia čiernej farby.

Tommymu stekal po ľavom spánku pramienok krvi. „Ty hajzel,“ skríkol a zdvihol ruku, aby si zotrel krv.

Tretí muž múdro neurobil nič, len sa na Raya mračil.

Tommy vyskočil späť na rovné nohy a opäť do Raya vrazil. Tentokrát ho už trafil. Obaja muži sa zrútili na zem, pričom odlomili nohu zo stoličky pri najbližšom stole. Keď dopadli na dlážku, bol Tommy hore, no Rayovi sa rýchlo a šikovne podarilo spod neho dostať. Teraz sedel obkročmo na Tommym, pravú ruku mal zdvihnutú nad hlavou a päsťou sa pripravoval zasadiť úder.

Vyhadzovač, hrmotiaci, skoro dvojmetrový obor vážiaci aspoň 140 kíl, k nim pribehol neuveriteľnou rýchlosťou. „Ihneď s tým prestaňte,“ prikázal im a už Raya od Tommyho ťahal za pripravenú päšť. Obaja muži sa rýchlo postavili a neprestávali na seba zazeráť. Tommy sťažka a plytko dýchal, akoby ho pri hlbšom nádychu bolel hrudný kôš. „Všetci – okamžite von!“ prikázal vyhadzovač.

Prvý útočník si prekrížil ruky na veľkom bruchu. „Toto ešte oľutuješ,“ varoval Raya. „Radšej sa drž od nás ďalej.“ Nech robil, čo robil, v prítomnosti vyhadzovača znel ako bitkár zo základnej školy, čo sa snaží hrať na drsného.

Ray si odfúkol. Z vrečka vydoloval peňaženku a tresol na stôl desaťdolarovú bankovku. „Práve som bol na odchode,“ sucho povedal. Tmavými očami kĺzal z jedného muža na druhého. „To by ste sa vy trasorítky museli najprv naučiť poriadne biť.“

Tommy zovrel po bokoch ruky v päšť. „Naozaj? Radšej si dávaj poriadny pozor a vypadni z nášho mesta.“

Ray pokrútil hlavou a odsuchtal sa k východu. „Fakt sa bojím.“

„Mal by si sa,“ zakričal Tommy na Rayov chrbát. „Priblíž sa ku mne a zabijem ťa, ty hajzel.“

Ray sa nenamáhal ani otočiť, zdvihol pravý prostredník a zmizol nám z dohľadu.

„Pre vás ostatných to platí tiež, vypadnite odtiaľto,“ rozkázal vyhadzovač útočníkom. „Pán Broussard tu nestrpí žiadne bitky. Už som vás všetkých niekoľkokrát varoval. Ak sa to stane ešte raz, vstup sem bude pre vás zakázaný.“

Všetci štyria zúrivo nadávali, šomrali niečo o pomste a naštvane pochodovali k východu.

„Už sme zavolali políciu,“ varoval ich vyhadzovač. „Radšej sa nezačnite mlátiť ani na parkovisku, pokiaľ nechcete stráviť noc v chládku.“

Keď sa za posledným z nich zabuchli dvere, poponáhľala som sa k stolu, pri ktorom sme sedeli s Danou, a pozerala som von z okna. Ray práve vysadol na dotlčenú motorku a zapínal si prilbu. Motor zavrčal, prebudil sa k životu a vychrlil hnusný oblak čierneho dymu, keď motorka vyštartovala z parkoviska, až jej spod kolies fľkal štrk.

Tommy sa s kamarátmi natlačil do otlčeného pickupu, ktorý mal na zadnom skle namontovanú brokovnicu. Vodič dupol na plyn a z parkoviska vyšiel rovnako hlučne ako Ray, nechajúc za sebou len oblak prachu a štrku.

„Myslíš si, že budú Raya prenasledovať?“ spýtala sa Dana.

„Sú na to dostatočne sprostí,“ znechutene som jej odpovedala. „Dúfajme, že ich naháňačka bude len divadlo, spôsob, ako neprísť o reputáciu po tom, čo im Ray nakopal zadky a ešte ich odtiaľto aj vyhodili.“

„Snáď,“ súhlasila, hoci v očiach sa jej zračili pochybnosti.

Usadila som sa na svoju stoličku a zívla. Jemný alkoholický opar sa rozplynul v momente, keď Ray nenápadne spomenul Cormierovcov. Jediné, čo som dosiahla, je to, že sa teraz cítim zle. Mala som výčitky svedomia. Ak by som sa nezačala s Rayom rozprávať, vyhol by sa konfrontácii s Tommym a jeho bandou neokrôchancov.

No aj tak sa mu podarilo podnieť moju zvedavosť narážkou na to, ako v Bayou miznú ľudia bez stopy. Ak je medzi Deaconovou smrťou a smrťou môjho bratranca nejaká súvislosť, prídem tomu na koreň. Ak existuje spôsob, ako zistiť, čo sa stalo Deaconovi a jeho rodičom, urobím všetko preto, aby som to zistila. Kašlem na nebezpečenstvo.

„Potrebuješ ďalšiu Bloody Mary?“ spýtala sa Dana. „Aj tak dnes domov šoférujem ja. Pamätáš?“

Odtrhla som sa od okna. „Potrebujem, ale radšej si už nedám.“ Nebolo by veľmi vhodné, aby som prišla domov opitá. Do Bayou Enigmy som sa predsa vrátila iba preto, aby som sa postarala o Mimi a Zacha. Ak neprestanem piť, budem im úplne zbytočná.

„Rozumiem.“ Z Daniných očí vyžarovalo porozumenie. „Ako sa má tvoja stará mama?“

„Dobre, kým sa jej zas nepohorší.“ Zatiaľ som u nej zažila len zopár výpadkov pamäti – raz sa zatúlala do pivnice a hrniec s jedlom zatiaľ zhorel na sporáku a raz opakovala počas nášho rozhovoru dookola tie isté veci, pričom si vôbec nepamätala, že pred pár minútami o tom už rozprávala. Trvala som na tom, aby išla k doktorovi. Výsledná diagnóza bola demencia. Presnejšie jej stav určili ako štvrtý stupeň Alzheimerovej choroby s mierne zníženou kognitívnou schopnosťou. Doktor nás varoval, že jej stav sa bude postupne len zhoršovať, aj keď nikto nevie s určitosťou povedať, dokedy bude schopná normálne vnímať realitu.

„A Zach?“ pokračovala Dana.

„Rovnako ako vždy.“ Už som jej stihla porozprávať všetko o zúfalej situácii, v akej sa moja rodina ocitla.

„Som rada, že si s nimi doma. Je to naozaj skvelá vec, že máš takú flexibilnú prácu.“

Vďaka bohu aspoň za to. Zhlboka som sa nadýchla, aby som potlačila vždy prítomné starosti s tým, čo bude pre Mimi a Zacha v budúcnosti najlepšie. Keď moja mama zomierala, sľúbila som jej, že sa vždy postarám o to, aby boli v poriadku. V priebehu nasledujúcich pár týždňov zistím, čo presne bude pre mňa